

всі його процесуальні дії, якщо вони передбачені чинним законодавством, не можуть визнаватися такими, що порушують адвокатську етику, а направлені лише на максимальне дотримання прав і свобод людини.

Список використаних джерел

1. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1689-18#Text>.
2. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2447-19#Text>.
3. Документ Копенгагенської наради Конференції щодо людського виміру НБСЄ : міжнародний документ від 29 червня 1990 року. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_082.
4. Постановление Европейского суда по правам человека по делу «Руссу против Молдовы» от 13 ноября 2008 года. URL: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-89579>.
5. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_402#Text.
6. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92408240>.
7. URL: <https://unba.org.ua/news/5871-naau-zalucheno-do-uchasti-v-konstitucijnomu-provadhenni-shodo-konstitucijnosti-vaks.html>.

Пендюра Максим Миколайович,

в.о. завідувача кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

КОРУПЦІЯ ЯК ГОЛОВНА НЕБЕЗПЕКА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

Корупційні прояви у будь-якому суспільстві являють собою загрозливий та небезпечний механізм, який втягує в себе всі його сфери життєдіяльності. За таких умов не може ефективно функціонувати жодна із сфер громадянського соціуму: а ні політична, ні правова, ні економічна тощо. Внаслідок цього, у державі починають прогресувати неконтрольовані процеси, що призводять до негативних наслідків [1, с. 238].

Нині проблема корупційних проявів постала з більшою силою в умовах титанічних намагань як влади так й громадянського суспільства загалом створити сталі демократичні інституції. З огляду на вкрай недосконалу систему національного антикорупційного законодавства, малоефективну, а подекуди непрофесійну діяльність державних інституцій на різних рівнях, що супроводжуються політичними чварами, недостатній рівень політико-правової культури державних службовців та загалом суспільства перехідного періоду, корупційна складова набула особливої гостроти.

Корупція загрожує національній безпеці як в середині держави так й у відносинах із зовнішніми партнерами, реально протистоїть конституційному і суспільному ладу та руйнують їх, є однією з причин зростання «тіньової» економіки, проникає у владні інституції, «залучаючи» у свої ряди окремих, слабих морально і свідомо,

політичних та громадських діячів. Корупційні прояви призводять до поширення організованої злочинності, створюють соціальне напруження, породжують у населення зневіру у здатності влади здійснити організаційні та практичні заходи щодо подолання системної кризи й відродження України як правової, соціальної держави.

Корупція в Україні відрізняється від європейської тим, що в країнах ЄС та інших демократичних державах світу обмежується здебільшого сферою нелегального бізнесу, який не зачіпає повсякденного життя і побуту широких верств населення. Українська ж корупція, за короткий час уразила практично всі сфери суспільства, тисне фактично на його прошарки й зорієнтована на максимальне використання можливостей особистого збагачення через прорахунки і помилки, допущені при реформуванні державних інституцій і застосування до винних осіб належного покарання [2].

Держава в особі новообраної влади, яка вкотре намагається звільнитися від аспектів завуальованого авторитарно-інегалітарного режиму, може і не підозрювати про масштаби корупції, що існувала при попередніх режимах, за яких не дозволялося ні розслідування, ні інформування громадськості. І навпаки, прихід демократії може бути затмарений скандальними викриттями у вільній пресі. Відсутність гласності і відкритості при антидемократичних режимах сформувала у свідомості громадян стійке помилкове уявлення, що демократія за своєю сутністю цілком пронизана корупцією.

Сучасні демократичні лідери, зустрічаючись з таким невірним сприйняттям, зобов'язані зробити все, щоб виправити це хибне уявлення. Демократичні режими повинні бути прозорими, а влада в усьому спектрі має діяти виключно на принципах верховенства права, гласності і відкритості, із залученням широкого кола громадськості в протидію цим проявам та суворому покаранню винних.

Саме тому на сучасному етапі розвитку України, особливого значення набувають аспекти формування сучасного невідкупного типу державного службовця, оцінки реального стану в цій галузі і пошуку оптимальних шляхів підготовки кваліфікованих та високоморальних і свідомих працівників всіх гілок влади, представників територіальних громад, які відповідатимуть сучасним демократичним вимогам та пережити за стан подальшого розвитку власної держави. Різноманітні заходи управлінського, організаційного і правового характеру, із залученням широких мас громадянського суспільства мають як мінімум призупинити та в подальшому нейтралізувати корупцію в системі правових відносин між всіма суб'єктами права [3].

У зв'язку з цим, на нашу думку, необхідно ширше узагальнювати нагромаджений різними науками теоретичний та емпіричний матеріал, використовувати позитивний досвід цивілізованих країн світу, виявляти існуючі тенденції та обґрунтовувати на цій підставі способи розв'язання проблем державного управління, пов'язаних з протидією корупційним проявам у системі державної служби, удосконалювати систему антикорупційного законодавства.

Список використаних джерел

1. Мельник М. І. Кримінологічні та кримінально-правові проблеми протидії корупції : Дис. ... доктора юрид. наук за спец. : 12.00.08 / М. І. Мельник. – К., 2002. – 506 с.
2. Пунь С. Вихід в нікуди: чи позбавляти СБУ будь-яких функцій в антикорупційній галузі? URL: <https://www.pravda.com.ua/columns/2020/06/9/7255040>.
3. Задорожний С. А. Механізми запобігання та протидії корупції в органах місцевої влади [Текст] : автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.02 / Задорожний Сергій Анатолійович ; Івано-Франків. нац. техн. ун-т нафти і газу. – Івано-Франківськ, 2017. 20 с.

Петрина Володимир Нестерович,
доцент кафедри економічної безпеки
та фінансових розслідувань Національної
академії внутрішніх справ, кандидат
юридичних наук

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СВІТЛІ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Очевидно, що *«інновації – новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери»* [1], є важливим і бажаним чинником розвитку суспільства будь-якої країни. Відповідно важливого значення набуває і інноваційна діяльність.

Правові норми, направлені на регулювання інноваційної діяльності, містяться в ЗУ «Про інноваційну діяльність» (далі – Закон), а також в главі 34 Господарського кодексу України (надалі – ГКУ).

Згідно з ч.1 ст.1 Закону інноваційна діяльність – це *«діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг»* [1]. Згідно зі ст. 325 ГКУ *«інноваційною діяльністю у сфері господарювання є діяльність учасників господарських відносин, що здійснюється на основі реалізації інновацій з метою виконання довгострокових науково-технічних програм з тривалими строками окупності витрат і впровадження нових науково-технічних досягнень у виробництво та інші сфери суспільного життя»* [2]. Обидва визначення інноваційної діяльності, що містяться в законодавстві, є, очевидно, недостатньо непрофесійними з правової точки зору і не дають уявлення про інноваційну діяльність, як про предмет правового регулювання, та про механізм правового регулювання інноваційної діяльності.

Відомо, що предметом правового регулювання є суспільні відносини [3, с. 40]. Таким чином, інноваційна діяльність як предмет